

z Uhřetěvsi a z Říčan

VELIKONOČNÍ

*Kristus je obraz Boha neviditelného,
prvorozený všeho stvoření.*

Koloským 1,15

Milé sestry, milí bratři...

Nejsem schopen nebýt v tomto velikonočním dopise osobní. Tyto Velikonoce jsme ve sboru mnozí prožili ve znamení úmrtí blízkého člověka. A v našem sborovém společenství to bylo o to výraznější, že jsme se loučili se členy generace, která pro nás byla velice důležitá. Stačí se ohlédnout a připomenout si:

V září jsme se loučili s **Květou Sanderovou**, začátkem ledna s jejím manželem **Rudolfem**, koncem ledna zemřela maminka bývalé farářky našeho sboru Jindřišky Krpálkové **Jindřiška Pokorná** a na konci postního období jsme se rozloučili s **Helenou Zejfartovou**, **Libuší Voříkovskou** a **Vlastou Petráskovou**. A do toho zapadají určitě další úmrtí nebo úzkost o blízké, která svírala a svírá každého z nás osobně.

To vše jakoby směřovalo k velikonočním svátkům, k Velkému pátku, k Neděli vzkříšení. Najednou tu stojíme, kolem nás jsou prázdná místa, kde bychom chtěli mít blízkého člověka, který už tam nikdy nebude, nebudeme se ho moci zeptat na spoustu věcí, na které jsme se nezeptali. A je nám nabídnuta zvěst Kristova kříže a vzkříšení v konfrontaci se smrtí. Jako takovou i s tím, jak ji vnímáme a zpracováváme.

V příbězích Ježíše z Nazareta najdeme mnoho „uzdravovacích“ zázraků. Najdeme v nich i zázraky „vzkříšení“. Jakoby fyzická smrt byla něčím proti Božimu plánu. Jako bychom díky těmto příbě-

hům byli v těchto chvílích ještě více sami, jakoby smrt nepatřila k životu. Nabízím citát ze zamyšlení Filipa Outraty (Remíza života se sestrou smrtí, Deník Referendum 15.4.2020), který ukazuje, jak se křesťané nechali touhou po „porážení smrti“ zmást: *„Smrt fyzická, smrt jako konec lidského života ale také zcela neunikla roli posledního nepřítel. Poučné je podívat se na to, jak si křesťanství teologové prvních staletí představovali první lidi stvořené Bohem. Krátce řečeno, převážil pohled, že první lidé byli stvořeni jako nepodléhající tělesné smrti, a až jejich hřích způsobil propadnutí těla smrti se všemi dalšími důsledky smrtelnosti, jako jsou nemoci a slabost provázející stárnutí.“*

Jakoby se člověk nechal uhranout touto představou a zapomněl na to podstatné. A to nám právě nabízí velikonoční evangelium. Ve všech chvílích s našimi blízkými, na které vzpomínáme, ve všech chvílích plných života, ale i plných strachu o druhého a bolesti, jsme nebyli sami. Ve všem tom, co cítíme jako síly proti životu, ve všem, kdy byli naši blízcí opuštěni tam, kde být opuštěni neměli, byl s nimi a je s námi Pán Bůh. Tak jako byl s Kristem na kříži. V Kristově vzkříšení je nám toto ujištění nabídnuto. Ve víře je smíme přijmout.

Musel jsem si to sám pro sebe znovu zformulovat. A nabízím to i vám.

Jirka Ort

Skúška dospelosti: Jarná konferencia pražského seniorátu

Dňa 26. marca 2021 sa znovu uskutočnila pravidelná jarná konferencia pražského seniorátu našej cirkvi. Hoci kvôli epidemickej situácii sa musela konať online, prilákala viac než 70 záujemcov. Určite to bolo aj vďaka výberu témy. Tou bol aktuálny prechod na úplné samofinancovanie, ktoré cirkvi registrované v Českej republike čaká od roku 2030. Organizátori konferencie tému uchopili konštruktívne a aj pomerne ambiciózne, takže znela ako „*Zkouška dospělosti: Rozvoj evangelických sborů v čase přechodu na samofinancování*“. Viac než dve hodiny trvajúce podujatie bolo krátkou prestávkou rozdelené na dve hlavné časti. V prvej časti vybraní rečníci predniesli svoje referáty, zatiaľ čo druhá časť poskytla priestor na voľnú diskusiu.

Šiesti rečníci v prvej časti boli zástupcovia ordinovaných i laických členov ČCE. **Petr Štulc**, člen jarovského zboru a jeden z autorov Strategického plánu ČCE, konferenciu otvoril zamyslením sa nad novou situáciou, v ktorej sa cirkev nachádza. Poňal ju ako príležitosť na nový začiatok, ktorý si od členov cirkvi bude vyžadovať nový prístup.

Zdena Skuhrová, kurátorka hvozdnického zboru a bývalá kurátorka pražského seniorátu, vo svojej prezentácii porovnala výšky salárov v jednotlivých zboroch s povinnými odvodmi do personálneho fondu a repartíciami v rokoch 2007 – 2021. Toto porovnanie umožnilo zbory roz-

deliť do štyroch skupín:

- (1) tie, ktoré by prechod na samofinancovanie mali zvládnuť bez problémov a ešte budú môcť pomáhať aj ostatným zborom;
- (2) tie, ktoré by prechod mali zvládnuť;
- (3) zbory ohrozené prechodom na samofinancovanie; a
- (4) zbory, ktoré výhľadovo nedosiahnu na plný úväzok.

Matěj Cháb, predseda predsedníctva konventu pražského seniorátu, ponúkol účastníkom inšpirácie zo skúsenosti francúzskych protestantských cirkví. Tieto sa nachádzajú v porovnateľnej situácii ako tá naša a cesta, ktorou sa vydali by mohla byť v mnohých ohľadoch smerodajná aj pre nás. Kľúčovými výrazmi sú *solidarita*, *aktívne zapojenie laických členov* a *spolupráca* na najrozličnejších úrovniach.

Roman Mazur, senior pražského seniorátu, zase priniesol praktické nápady a podnety, ktoré by zborom mohli pomôcť v procese prechodu na samofinancovanie. Vo svojej prezentácii sa sústredil nielen na kontext zborových spoločenstiev, ale tiež na širší kontext seniorátu a celej cirkvi.

Príspevok **Jana Maška**, kurátora dejvického zboru a člena seniorátneho výboru, poskytol užitočné vysvetlenie metódy rozrôznenia a odstupňovania odvodov do personálneho fondu. Tieto odvody sa skladajú z paušálnej a pomernej

časti. Zatiaľ čo paušálna časť je pre všetky zbory rovnaká v závislosti od výšky farárskeho úväzku, pomerná časť sa vypočítava podľa sily zboru (počet salárnikov, účasť na bohoslužbách, výsledky hospodárskej činnosti).

Posledný referent, farár vršovického zboru **Matěj Opočenský**, priblížil vršovický plán pre rozvoj zborového života a predovšetkým proces jeho vzniku. Podľa jeho slov v tomto pláne téma financií predstavuje len jednu položku. Rovnako dôležité je uvedomenie si silných a slabých stránok zboru a identity kresťanského spoločenstva.

Záverom je možné povedať, že všetky referáty dôrazne poukazovali rovnakým smerom. Zhrnutie konferencie je tak možné formulovať v niekoľkých základných bodoch. Po prvé, *prechod na samofinancovanie*

bude výzva, ale nie nezvládnuteľný problém. Po druhé, bude potrebná zmena prístupu členov ku svojmu zboru ukazujúca ochotu prijať zodpovednosť za svoje spoločenstvo, a to v zvýšenej obetavosti i angažovanosti. Spolu so zodpovednosťou je však, po tretie, nutné neustále pamätať na solidaritu, a to s cirkevnými zbormi i jednotlivými členmi cirkvi, ktorých finančné a iné možnosti sú obmedzené. A napokon, po štvrté, prechod na samofinancovanie si žiada zvýšené zapojenie všetkých členov cirkvi – ordinovaných i laikov – do zborového života. Každý podľa svojich talentov a možností. Tieto závery sa zhodujú v tom, čo staršovstvo nášho uhříněveského zboru predstavilo ako víziu pre naše spoločenstvo. Spoločne to zvládneme!

Pavol Bargár

Všetky materiály (prezentácie, audio nahrávky, video nahrávky) z konferencie sú k dispozícii na tomto odkaze:

https://drive.google.com/drive/folders/1PcYB3kOqyez5sZeDamiudxf3CIJly_aQ?usp=sharing

sestra Helena Zejfartová

Helena Zejfartová (roz. Rendlová), se narodila 3.7.1930 v Oloví, okr. Sokolov. Do domku v Kolovratech se rodina přestěhovala až po jejím narození. Místo, kde domek stojí, bylo nazýváno Na skalkách – stavitel Josef Větrovec z Řičan vykoupil pozemky na tomto katastru a začal tam stavět typizované levné rodinné domky a dvojdomky. Jejich stavbu nabízel na hypotéku. Rendlovi jeden domek zakoupili a hypotéku ještě dlouho spláceli.

O tom píší díky tomu, že jsem si prohlížel publikaci o Kolovratech, abych si mohl trochu představit, jak tato vesnice (k Praze přičleněná r. 1974) vypadala a kde malá Helenka vyrůstala. A také jak vypadala cesta, po které chodila Helena do kostela v Uhříněvsi. Tatínek Rendl byl členem Církve bratrské a u Rendlů doma se konaly jednou měsíčně bohoslužby této církve. Sama Helena byla r. 1944 confirmována ve sboru Českobratrské církve evangelické v Uhříněvsi farářem Jiřím Petříkem. A stala se členkou našeho sboru.

Měla to štěstí, že se ocitla uprostřed silné skupiny mládeže, kde byli vůdčími postavami Rudolf Sander (se kterým jsme se rozloučili na začátku tohoto kalendářního roku) a Ladislav Zejfart. Její vrstevnicí (byla s ní i confirmovaná) byla např. sestra Libuše Votavová (roz. Semecká), sestra Helena Zejfartová (roz. Postránská – sestra Honzy Postránského, jejím manželem se stal Ladislav Zejfart), o 3 roky starší

byla sestra Květa Sanderová (roz. Zemanová – s tou jsme se rozloučili v září minulého roku). Členem této skupiny mládeže byl samozřejmě i Jiří Zejfart.

V r. 1954 byli s Jiřím Zejfartem oddáni v Uhříněveské kapli a téhož roku se odstěhovali do Karlových Varů, kde byl Jiří v tamním evangelickém sboru zvolen farářem. Ve Varech byli dlouhých (a šťastných) 24 let, než byl Jiřimu v r. 1978 státními orgány odebrán souhlas k výkonu farářské služby. Souhlas Jiří získal až v r. 1981, ovšem museli odejít ze Západních do Východních Čech – do Vysokého Mýta. Odtamtud se na konci roku 1996 vrátili do Kolovrat.

Vzpomínky na paní Helenu, na její působení ve sboru, shrnul v kondolenci rodině krásným způsobem br. Miroslav Kovář z Karlových Varů – „věrná, aktivní účast“. Já už ji nezažil jako aktivní, co se sborového života týká, ale své vyznání o ní a její víře bych vyjádřil takto: „Na nic si nehrála, nedělala ze sebe něco jiného než byla. Obyčejná žena, která žila svůj život jak nejlépe uměla. Samozřejmě s chybami – ale to tak prostě je. A to vše v hluboké, neokázalé, samozřejmě víře, ze které na mě dýchala zbožnost naší církve před dávnými lety.“ Jsem hluboce vděčný, že jsem sestru Helenu Zejfartovou směl poznat.

Jiří Ort

sestra Vlasta Petrásková

Tuto vzpomínku na sestru Vlastu Petráskovou (roz. Zrckovou) píši pro vás, abyste Vlastičku lépe poznali, ale především ji píši pro své potěšení. Nemohu vzpomínat na dobu, kdy sestra Petrásková vstoupila do života našeho sborového společenství a výrazně pomáhala. Nemohu vzpomínat na dobu, kdy byla kurátorkou. O tyto vzpomínky poprosím ty, kteří si ji v tomto období pamatují. Já přišel až v době, kdy už Vlastička měla fyzická omezení a nemohla pomáhat tak, jak by ona sama chtěla. Už byla součástí především části sboru v Říčanech. Ale to tak výraznou součástí, že si nedovedu představit, že se v Říčanech budeme scházet bez ní. A tento pocit nemám pouze já.

Nemohu tedy vzpomínat na výrazné období Vlastiččina života. A stále nejsem schopen sesbírat to obrovské množství střípků setkání, rozhovorů, zájmu o druhé, kterými mě Vlastička obdarovávala. Nejsem je schopný dát do ucelené podoby – je toho příliš mnoho a neumím to vyjádřit. Jakoby mi to, že jsme se s ní nemohli rozloučit, znemožňovalo vyjádřit, co pro naše sborové společenství a pro mnohé z nás osobně, Vlastička znamenala.

A tak vás zvu do vzpomínání, kterého schopen jsem a které mi dělá radost. Na základě vyprávění Vlastičky i s díky za doplnění Vlastiččině sestře Marii.

Tatínek Josef Zrcek byl ze Senohrab, maminka Anna ze Zbiroha, kde byl mamčin tatínek

knihářem a knihkupcem. Vlastička mi podrobně popsala, kde na náměstí ve Zbirohu je příslušný dům. Kdo byste ho hledal, v současné době je v něm optika. Maminka si prý musela v Senohrabech zvykat, přece jen byla zvyklá na maloměsto. Chtěl jsem napsat na kulturní maloměsto, ale v Senohrabech byl kulturní život velice čilý, takže v tom si maminka nepohoršila.

Vlastička právě kulturu sála už od dětství. Tatínek byl činný v Sokole, byl činný i v Obci baráčníků. Na jeho jméno jsem narazil v historii Sokola – když byl za války Sokol zakázaný, setkávali se ke cvičení lidé v různých domácnostech, kde se cvičilo. A u Zrcků samozřejmě také. Zákazem Sokola zanikla také možnost působení ochotnického divadla. Právě Josef Zrcek byl v r. 1941 u zrodu „nového“ divadelního sdružení pod Sportovní jednotou. Takže není divu, že Vlastička se stala nadšenou ochotnicí – členkou Divadelního sdružení v Soběhrdech byla až do svého odchodu do Říčan po svém rozvodu. A i tady byla členkou ochotnického sdružení DS Tyl při Občanské besedě. Ale tady si nejsem příliš jistý dataci.

Měl jsem to štěstí, že jsem z evangelického sboru ve Vršovicích znal sestru Jiřinu Adamcovou (roz. Rambouskovou), která s Vlastičkou chodila do školy v Mnichovicích i do kostela a byly spolu konfirmovány. Do školy spolu chodily až do 5. třídy – pak šla Vlastička na rodinnou školu

(následně si udělala zdravotní nastavbu) a Jiřinka na měšťanku. Mnichovice patřily pod Farní sbor v Soběhrdech a za války v Mnichovicích působil tamější rodák a soběhrdský vikář (farářem byl br. Bohumír Koutný) Josef Batelka. Ten také děti připravoval ke konfirmaci. V této skupině konfirmandů byl také budoucí farář Vladimír Kalus.

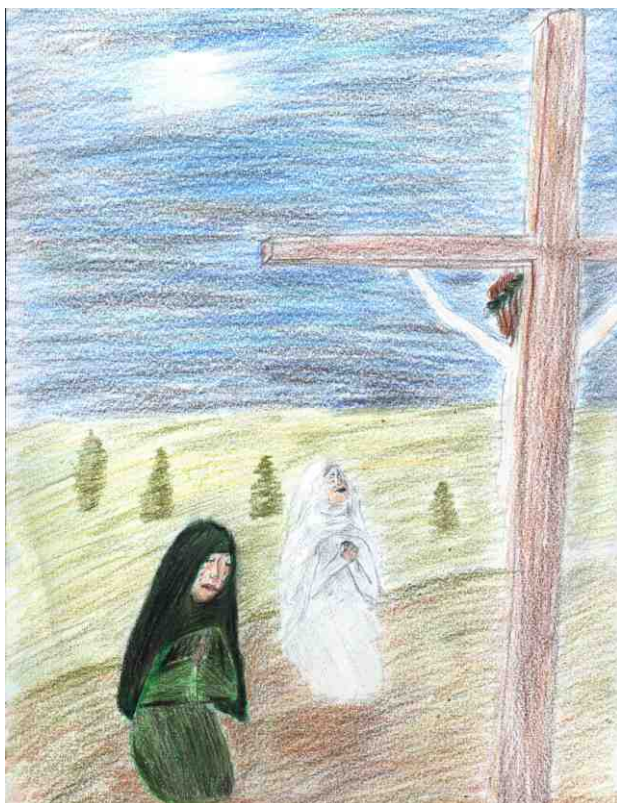
Vlastička po absolvování zdravotní nastavby pracovala nějakou dobu v Terezíně a na mnohé z těch, které tam potkala, ráda vzpomínala. V Říčanech krátkou dobu pracovala jako sestra u MUDr. Ctirada Bezděka. Je mi líto, že jsme o něm vlastně kromě této

základní informace nemluvili, protože Ctirad Bezděk byl velice zajímavou osobností – mimo jiné blízký osobní přítel Přemysla Pittera. Pak už Vlastička pracovala u dorostové lékařky MUDr. Fojtů a pak až do důchodu na kožním u MUDr. Königové.

Vlastička byla dvakrát vdaná – z prvního manželství měla syna Jaroslava, ze druhého dvě „vyvdané“ děti Madlu a Josefa.

O působení ses. Petráskové v našem sboru určitě ještě napiši – ale pro tuto chvíli jsem vám Vlastičku představil alespoň takto.

Jiří Ort

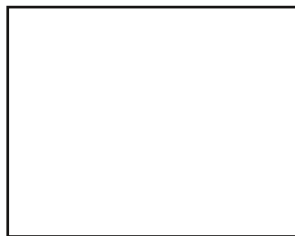

Pavel Švanda: *Duše spí duben*

---

ze sbírky Na obou březích (Atlantis 1996)

Na modré pěšině vhořelé do sloupořadí
třešní zápalných i třaskavých
a také časovaných
mízu není vidět,
a přece dřevo se odívá do svých ran.
Zvon času má srdce?
Nebo bije naší krví?
Od čeho se tu odráží vracející se ozvěna?
Protože stromy planou žářem,
až se duše probudí, duše už nebude
sama

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

mobil: 607 886 447

redakční e-mail: mirasul789@gmail.com